

Jméno a příjmení:	Vanesa Bašová
UČO:	477234
Název, kód předmětu:	Statistická analýza dat, PSY117
Vyučující:	Mgr. Stanislav Ježek, Ph.D.
Datum odevzdání:	7. 5. 2019 Seminární skupina: 02

Replicating Milgram: Would People Still Obey Today?

Původní experiment Stanleyho Milgrama z roku 1963 se zabýval hranicí, kterou jsou lidé schopni překročit, aby splnili rozkaz. Ve studii byli participanté rozděleni na dvě skupiny „učitelé“ a „žáci“. Učitelé pokládali žákům otázky, ti měli vybrat správnou odpověď, pokud se zmýlili, dostali elektrický šok, jehož intenzita se po špatné odpovědi zvyšovala. Pokud učitel odmítl pokračovat, byl mu udělen jeden ze čtyř rozkazů: „Prosím pokračujte“, „Experiment vyžaduje, abyste pokračoval“, „Je nezbytné, abyste pokračoval“, „Nemáte jinou volbu, musíte pokračovat“, který ho měl donutit pokračovat, jestliže byl využit i poslední, experiment skončil. Žák a učitel seděli naproti sobě v oddělených místnostech s průzorem z plexiskla. Žákovi byly na ruku připevněny elektrody a na židli byl připoután, naopak učitel ve druhé místnosti seděl na židli volně a společně s ním byl v místnosti přítomen i experimentátor, který mu v případě potřeby ukládal rozkazy. Ve skutečnosti skupina žáků účel experimentu znala a bolest ze šoku pouze předstírala. Skutečnými participanty byli učitelé, kteří se domnívali, že záměrem experimentu je zkoumat vliv trestu na učení.

V Burgerově studii z roku 2009 byly oproti původní upraveny některé podmínky. Mimo jiné namísto horní hranice 450 voltů byla zvolena hranice 150 voltů, která v původní sloužila jako mezník pro předstírání bolesti. Burger předpokládal, že lidé, kteří pokračovali do této hranice, by pravděpodobně pokračovali i dále. Navíc zkoumal i empatii a touhu po kontrole a jejich vliv na míru poslušnosti. Potencionální participanté prošli dvěma „výběrovými“ koly, kde se testovaly jejich kompetence pro podstoupení experimentu. Experimentu se nesměli například zúčastnit ti, kteří měli problém s návykovými látkami, psychické problémy a ti, kteří znali účel původního experimentu. V Milgramově verzi, byli účastníci pouze muži-běloši ve věku mezi 20 a 30 lety, lišící se vzděláním a pracovními pozicemi, celkem jich bylo 40. Jeho záměrem bylo zjistit, zda obhajoba nacistů v rámci Norimberských procesů, že pouze plnili rozkazy, je alespoň částečně akceptovatelná. Burgerovy studie se zúčastnilo 70 participantů

(29 mužů, 41 žen), jejichž věk se pohyboval od 20 do 81 let (v průměru 42,9 let). Lišili se vzděláním, společenským postavením i etnicitou.

Burger replikoval varianty experimentu číslo 5 a 7. Varianta tzv. základních podmínek zahrnovala učitele, žáka a experimentátora. Učitel a experimentátor seděli v jedné místnosti, žák byl oddělen stěnou a seděl za průhledným plexisklem. Po špatně zodpovězené otázce dostal elektrický šok, který se pohyboval od 15V do 150V a intenzita stoupala vždy po 15V. Pokud chtěl participant skončit, byl experimentátorem vyzván k pokračování. Jestliže ani po vyslovení čtvrtého příkazu nechtěl pokračovat, experiment skončil. Ve druhé variantě byl přidán druhý učitel, kterým byl opět experimentátor. Ten měl za úkol dávat elektrické šoky až do výše 90V, poté odmítl pokračovat, skutečný participant ho mezitím sledoval a pak převzal jeho úkol. Při takto upravených podmínkách mělo být pro účastníky snazší odmítnout pokračovat. Poslušnost se měřila na základě intenzity posledního uděleného šoku. Po skončení byl učitel seznámen se skutečným účelem experimentu.

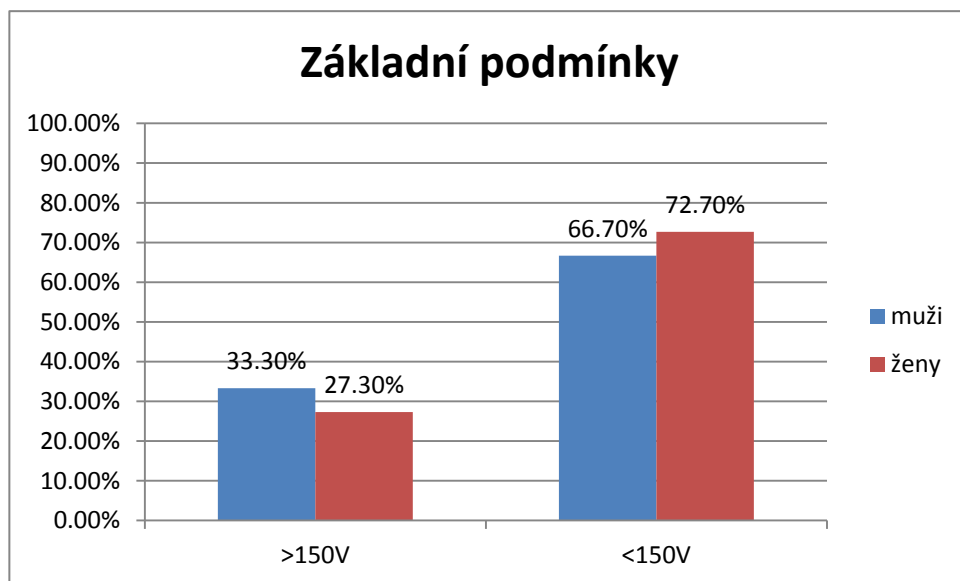
Studie přišla se stejnými výsledky jako původní. V základních podmínkách bylo testováno 40 účastníků, z nichž 12 ukončilo experiment před dosažením hranice 150V. Zbýlých 28 účastníků pokračovalo až na hranici 150V a museli být zastaveni experimentátorem. V druhé variantě 11 účastníků z 30 ukončilo experiment dříve a 19 pokračovalo k nejvyšší možné hranici. Při nepoměru počtu účastníků je rozdíl v poslušnosti mezi oběma variantami pouze nepatrný. V původním experimentu pokus ukončilo dříve 7 účastníků a dále jich pokračovalo 33. Přestože se rozdíl pokračujících do nejvyššího stupně šoku mezi Burgerovými (70 %) a Milgramovými (82,5 %) výsledky může zdát velký, vezmeme-li v úvahu počty participantů (70 vs. 40), pak statisticky není příliš významný. Burger nenašel žádný podstatný rozdíl mezi muži a ženami. Věk, etnicita ani míra vzdělání neměli v experimentu významnou roli. Míra empatie se nijak významně nelišila před hranicí 150V ani za ní. Naopak touha po kontrole se projevila, participantům, kteří ukončili své působení u hranice 150V byla naměřena nižší míra.

Burgerova replikace je významná, protože dokazuje, že lidé jsou stále schopni způsobit bolest další osobě jen proto, že jim k tomu někdo dal „rozkaz“.

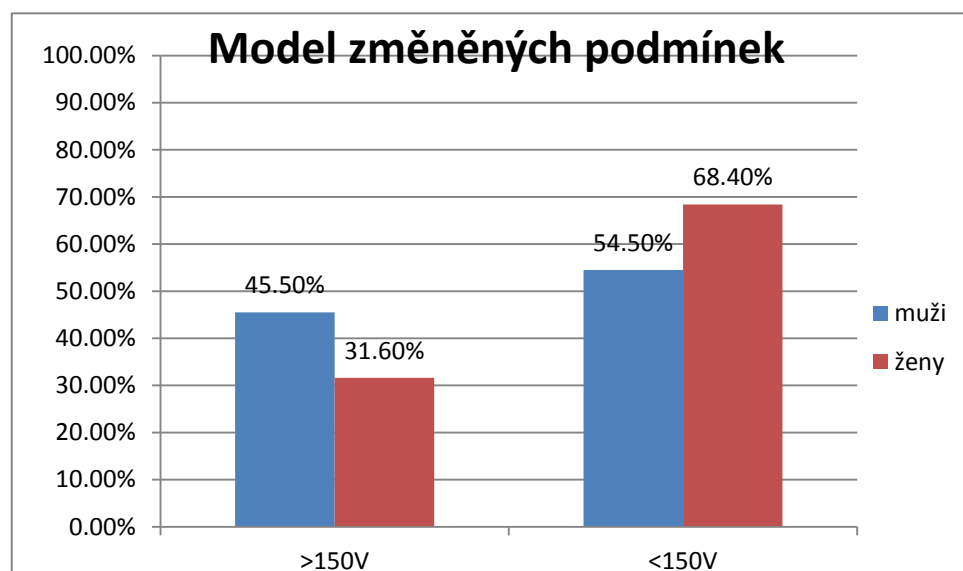
Přílohy:

Chování	Základní podmínky	Model odmítnutí	Milgramova varianta č. 5
Ukončeno před hranicí 150V nebo dříve	12 (30 %)	11 (36.7 %)	7 (17.5 %)
Pokračující do 150V	28 (70 %)	19 (63.3 %)	33 (82.5 %)

Tabulka č. 1 výsledky jednotlivých experimentů

Graf č. 1 procenta participantů, kteří nepokračovali (>150V) a pokračovali (<150V) podle pohlaví

Graf č. 2 procenta participantů, kteří nepokračovali (>150V) a pokračovali (<150V) podle pohlaví

Zdroje

Burger, J. M. (2009). Replicating Milgram: Would People Still Obey Today? *American Psychologist*, 64 (1), 1-11. DOI: 10.1037/a0010932

Hendl, J. (2012). *Přehled statistických metod: analýza a metaanalýza dat* (4., rozšířené vyd). Praha: Portál.

PSYCHLOGYWIZARD.NET. *BURGER (2009) REPLICATING MILGRAM*. [online] [cit. 2019-05-01] Dostupné z: <http://www.psychologywizard.net/burger-ao1-ao3.html>.

Já vám těch 5 bodů za opravu dám, protože vidím, že jste toho změnila hodně. Ale mrzí mě, že tam zůstala signifikance a zbytečné desetiny u relativních četností.

SJ